

Nr 138.

Av herr **Welin m. fl.**, om ersättning till ingenjören *Gideon Ericsson* för förlust å entreprenaden för *Västgöta regementes kasernetablissemang*.

I motion nr 29 i första kammaren år 1918 av herr C. Magnusson med fl. och nr 29 i andra kammaren av herr H. Carlson i Herrljunga med fl. hemställdes, att riksdagen ville bevilja medel för ersättning av den förlust, kronor 223,209: 98, som byggnadsentreprenören vid kasernetablissemang för Västgöta regemente ingenjör Gideon Ericsson, till följd av rådande kristid, lidit genom uppkommande merkostnad utöver den kontrakterade entreprenadsumman för ifrågavarande arbete.

Statsutskottet, som behandlade motionerna (utl. nr 155), underströk, i likhet med motionärerna, att ersättning för förlust, som entreprenör lidit på entreprenad, som han åtagit sig gent emot statsverket, bör kunna medgivas endast rent undantagsvis, där särskilt tungt vägande skäl härför kan anföras. Utskottet fann emellertid, i likhet med motionärerna, att dylika skäl föreläge, och att alltså ersättning skulle kunna (åtminstone delvis) tillerkännas ingenjör Ericsson, utan att härigenom mera vittutseende konsekvenser behövde uppstå.

Statsutskottets hemställan fick emellertid den form, att riksdagen skulle med anledning av motionerna a) i skrivelse till Kungl Maj:t anhölla, det täcktes Kungl. Maj:t efter verkställd utredning taga under förnyat övervägande (framställning från entreprenören hade nämligen förut varit under Kungl. Maj:ts prövning, men synbarligen av i främsta rummet formella grunder blivit avslagen), huruvida och med vilket belopp ersättning må kunna tilldelas ingenjören Gideon Ericsson för förlust, som han lidit vid uppförandet av Västgöta regementes kasernetablissemang, b) medgiva, att för bestri-

dande av sådan ersättning må av de för uppförande av kasernetablissemang för femton infanteriregementen beviljade medel tagas i anspråk ett belopp av högst 167,407 kronor 49 öre.»

Statsutskottets hemställan bifölls i första kammaren utan votering, men avslogs i andra kammaren med 81 röster mot 68.

På grund av att statsutskottets hemställan fått formen av en skrivelse till Kungl. Maj:t och icke hemställan om utbetalande av visst belopp, kunde frågan ej gå till gemensam votering, i vilket fall ingenjör Ericsson säkerligen i viss utsträckning vunnit ersättning för lidna förluster.

Då det emellertid synes uppenbart, att en ersättning till ingenjör Ericsson är förenad med rättvisa och billighet, och då hänsyn tagas till vad i saken för övrigt förekommit, kan det anses väl berättigat att än en gång framlägga saken för riksdagen.

Utöver de fullständiga utredningar, som redan vid frågans föregående behandling lämnats, och till vilka hänvisas, torde följande böra ytterligare anföras.

Det belopp, för vilket ingenjör Ericsson påyrkat ersättning, nämligen kronor 223,209:98, är i själva verket en minimisiffra, utgörande direkta förluster t. o. m. 22 januari 1917, verifierade och vitsordade av kasernbyggnadsnämnden och arméförvaltningens civila departement.

Emellertid hava efter sist nämnda tidpunkt, enligt vad entreprenören efter sina räkenskapsböcker uppgivit, tillkommit för kompletteringsarbeten och diverse senare inkomna räkningar ett belopp av kronor 14,318:16, för vilket dock ej ersättning begäres.

Den direkta, totala kapitalförlusten uppgår sålunda till kronor 237,528:14, i vilket belopp sålunda ligger ingen som helst ersättning för entreprenörens nedlagda, dryga arbete och ansvar under en avsevärd tid, vilket även ökar de ovan angivna direkta kapitalförlusterna.

Under diskussionen i bägge kamrarna framhölls, att i händelse ersättning till entreprenören skulle göras, det ej är rättvist, att han skall lida de 25 procentens avdrag, utan hellre åtnjuta full, bevislig ersättning.

Härtill kommer slutligen, att entreprenören måst ikläda sig visst ansvar för byggnaderna två år efter tidpunkten för byggnadernas godkännande, vilket givetvis, trots »det synnerligen förtjänstfulla sätt», på vilket entreprenöret arbetet enligt kasernbyggnadsnämndens vitsord blivit utfört, dock medfört ytterligare kostnader och arbete från entreprenörens sida.

Förlusterna äro sålunda i verkligheten betydligt större än den ursprungligen angivna siffran giver för handen.

Med hänsyn till den allsidiga utredning, för vilken entreprenörens direkta förluster och arbete blivit föremål, och som ådagalagt, att dessa förluster ostridigt uppgå till minst kronor 223,209: 98, anse vi ett förnyat hänskjutande till Kungl. Maj:t icke påkallat, utan att riksdagen bör kunna, utan att göra ärendet beroende av Kungl. Maj:ts vidare prövning, bevilja medel till ersättning i förevarande fall.

Det är emellertid billigt, att entreprenören, utom ifrågavarande belopp, kronor 223,209: 98, erhåller ränta å detta under ett års tid.

Ehuru entreprenören i verkligheten betalt betydligt högre ränta, beräknas densamma här endast till 6 procent.

Vi tillåta oss sålunda hemställa,

att riksdagen ville bevilja kronor 223,209: 98 för delvis ersättning av den direkta förlust, som byggnadsentreprenören vid kasernetablissemangt för Västgöta regemente, ingenjör Gideon Ericsson, till följd av rådande kristid, lidit genom uppkommen och av vederbörande myndighet erkänd merkostnad, utöver den kontrakterade entreprenadsumman för ifrågavarande arbete jämte ett års ränta å 6 procent med kronor 13,392: 60 eller tillsammans kronor 236,602: 58.

Stockholm den 18 januari 1919.

S. Welin.

Arthur Gustafsson
i Kasenberg.

And. Karlsson
i Surte.

I motionens syfte instämma

Knut A. Tengdahl.

Axel von Sneidern.

